НАЂТАТИН НАУК

Очев отац, а мој нађтата, био је ћутљив човек, али, када би нам се обратио, говорио је тихо, те је баш тим довитљивим гестом све око себе нагнао на слушање. Заваљен у својој омиљеној фотељи, а с погледом на јасен који је још као дечак посадио, с мислима негде далеко, као да не живи у овом свету, почињао би своје приче. Мислим да је баш ову хтео да ми остави у аманет...

Шарени калеидоскоп је ова наша Војводина. Богата и раскошна, и не само због плодних ораница и воћњака, нити због разноврсних плодова њене црнице. Она, у недрима Европе, крај мајчиног топлог срца, гаји нас, људе по свему различите, а, опет, тако срођене. Ми, њени синови и кћери, исту љубав осећамо и када је различитим језицима исказујемо. Ми, Мађари, Црногорци, Срби, Буњевци, Русини... Ми, Словаци, ми, Роми, ми узорковани из изобиља, брзо постадосмо суживоту вични.

,,Ниси ти живео, дете моје, у доба глади. Кад поделиш с неким корицу хлеба, а само ту кору и имаш“, говорио је мој нађтата, већ уморан од година и речи, посебно оних неизговорених, ,,тек онда схватиш да су све поделе измишљене и неприродне. Људе једино дели по томе јесу ли сити или гладни! А кад гладног нахраниш, видећеш да смо у суштини сви исти!“

Патила је кроз векове наша Суботица, а и ми с њом. Ипак, било је више разлога за радости, дику. Мало ко се може похвалити овим богатством, мало које место може да се зашарени као наш град кад га оките боје и мотиви разнородних ношњи, па још све уз песму и игру!

Прошле године су јаки ветрови сломили дедин јасен, а њега су ми однеле зиме. Док гледам кроз прозор, као деда некад, чујем жамор деце, другара из улице. Различитим језицима

проговарају, али се и онда разумеју. Тако бива с чистим душама детињим. Знам да на нама почива тај, још уређенији, а тако ненаметљив свет заједништва. Зато не бих могао ни да замислим да живим у, како се то већ каже, етнички чистој средини. Недостајао би ми тај спектар обичаја, традиција, језика, различитих, а, опет, тако здружених у једну, увек нову, интересантну шару калеидоскопа. Зато је и свако наше окупљање свет у малом. Зато је и наш мали фудбал мала олимпијада. Док са средине терена допире ,,Pászold a labdát'", истовремено се чује и ,,Хватај... Баци мени!" Нико не преводи јер ни не мора. Управо зато, срећом, ми не морамо никуд, не морамо у свет јер је свет одавно код нас!

Сада већ, пошто сам старији, све више разумем деду. Сви смо ми деца једне мајке, наше земље, и док је ње, не прихватам поделе. Волим и чувам обичаје свога рода, а поштујем туђе. Учим их и уче ме. Заједно славимо славе, палимо бадњаке, шарамо јаја, идемо на Дужијанцу... И не питамо чији су то благи дани. Наши су! Зато сам срећан, зато сам богат. Моја мајка Црногорка и отац Мађар томе ме научише, а с пријатељима настављам да негујем тај наук, то наслеђе.

У пролеће сам са оцем засадио јасен. Биће му потребне године да израсте, а генерације да добије на значају као што је дедин имао. Рашће као помен на то да је дубок корен истине садржан у нађтатиним речима, а ту истину ћу ја проносити свом потомству. Моје крошње ће рађати неки нови цвет и ниједан неће бити исти, али ће исто замирисати кад кроз његово грање захуји равничарски ветар успомена.

Виктор Бицо, II разр.

(електротехничар информационих технологија)

Техничка школа „Иван Сарић" – Суботица